

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu Olgy Stránské a soudců Mgr. Ing. Petra Šuránka a JUDr. Heleny Hrubé, Ph.D, ve věci

žalobkyně: **P. B.**

bytem K., P.

zastoupené: advokátem Mgr. V. V.

sídlem L., P.

proti

žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**

sídlem Zborovská 81/11, 150 21 Praha 5

proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 8. 2017, č. j. 144045/2015/KUSK-DOP/HRO

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 8. 2017, č. j. 144045/2015/KUSK-DOP/HRO, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalobkyni se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

1. Včasnou žalobou odeslanou Krajskému soudu v Praze (dále jen: soud) dne 13. 11. 2017 se žalobkyně domáhá zrušení rozhodnutí ze dne 30. 8. 2017, č. j. 144045/2015/KUSK-

DOP/HRO (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný zamítl její odvolání proti rozhodnutí Magistrátu města Mladá Boleslav (dále jen „orgán I. stupně“) ze dne 25. 9. 2015 a toto rozhodnutí v celém rozsahu potvrdil. Rozhodnutím orgán I. stupně uložil žalobkyni pokutu ve výši 2 000 Kč za spáchání správního deliktu podle § 125f zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů ve znění účinném do 30. 12. 2015 (dále jen „zákon o silničním provozu“), jehož se dopustila tím, že jako provozovatel vozidla RZ X, typ vozidla VW, barva šedá, dne 3. 3. 2015 kolem 21:15 hodin v Mladé Boleslavi, ulice Jiráskova, nezajistila, aby při užití vozidla byly dodrženy povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem, čímž porušila ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu (dále jen „správní delikt“). Ve výroku II. byla žalobkyni uložena povinnost nahradit náklady řízení paušální částkou 1 000 Kč.

2. Žalobkyně v obsáhlé žalobě uvedla řadu námitek. Konkrétně namítala prekluzi správního deliktu, porušení zásady bezprostřednosti, vady výroku prvostupňového rozhodnutí, nepřezkoumatelnost rozhodnutí, jeho protiústavnost a absenci úvahy o formě zavinění. Z důvodu značné rozsáhlosti soud uvádí argumentaci žalobkyně až při jejím vypořádání v odůvodnění rozsudku.
3. Žalobkyně požadovala též anonymizaci svých údajů a údajů jejího zástupce na webu Nejvyššího správního soudu i anonymizaci rozhodnutí ve věci.
4. Žalovaný s žalobou nesouhlasil, navrhl ji v plném rozsahu zamítnout. Žaloba, která je dle názoru žalovaného opožděná, je zároveň i nedůvodná, správní orgány totiž postupovaly v souladu s hmotně právními i procesně právními předpisy. **Námítky uváděné v žalobě žalobkyně ve správním řízení neuvedla, žalovaný proto posoudil odvoláním napadené prvostupňové rozhodnutí, přičemž při posouzení odvolání neshledal žádný důvod jeho nesprávnosti.** Žalobkyně byla dne 5. 5. 2015 vyzvána k uhrazení určené částky nebo ke sdělení totožnosti řidiče, dne 26. 5. 2015 uvedla, že v uvedené době měl vozidlo užívat pan L. Y., narozený X, bytem P., P. Z úřední činnosti správního orgánu je však známo, že osoba L. Y. není v registru obyvatel evidována, tato osoba je opakovaně uváděna společnostmi a advokáty i v jiných skutkově obdobných případech. **Proti řidiči, který dne 3. 3. 2015 spáchal přestupek, správní orgán nezahájil řízení o správním deliktu a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě.** Dne 8. 8. 2015 žalobkyně v podaném odporu již na osobě pana L. Y. netrvala ani nesdělila žádné nové skutečnosti ve věci pachatele správního deliktu. Žalobkyně byla dne 20. 8. 2015 vyzvána k vyjádření se k podkladům pro rozhodnutí, na tuto výzvu nereagovala, další tvrzení neuplatnila a důkazy nenavrhovala, důkazní břemeno proto neunesla. Dne 25. 9. 2015 vydal orgán I. stupně rozhodnutí o vině žalobkyně správním deliktem, dne 12. 10. 2015 podala žalobkyně odvolání. Správní orgán zahájil řízení o správním deliktu včas, ohledně nenařízení ústního jednání bylo v případě žalobkyně postupováno v souladu se zákonem. Žalovaný uvedl, že napadené rozhodnutí je správné, ve výroku prvostupňového rozhodnutí *byl uveden odkaz na právní úpravu skutkové podstaty správního deliktu a její přesná citace. Rozhodnutí správních orgánů nejsou protiústavní,* žalobkyně jako provozovatel vozidla mohla a měla uvést, kdo byl řidičem vozidla, čímž by se zbavila odpovědnosti, v opačném případě musí nést následky svého vědomého jednání. Ani v případě zrušení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu Ústavním soudem nemůže mít uvedené žádný zpětný vliv na pravomocné rozhodnutí. Odpovědnost za správní delikt provozovatele vozidla nevyžadovalo a ani nyní nevyžaduje zavinění.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

5. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného [§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Soud v posuzované věci neshledal vady, k nimž by byl povinen přihlédnout z moci úřední.
6. V první řadě se soud vyjadřuje k námitce žalovaného ohledně opožděnosti žaloby, neboť včasnost žaloby je stěžejní podmínkou řízení. Soud se jí má zabývat nejdříve, respektive jako jednou z prvních, a to zejména z důvodu procesní ekonomie a hospodárnosti řízení.
7. Jak žalovaný správně uvedl, napadené rozhodnutí bylo zmocněnci žalobkyně doručeno dne 13. 9. 2017, dvouměsíční propadná lhůta k podání žaloby končila 13. 11. 2017, přičemž konec lhůty byl určen dle § 40 odst. 2 až 4 s. ř. s. (lhůta určená podle měsíců končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty, připadne-li přitom poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo státní svátek podle zákona č. 245/2000 Sb., o státních svátcích, o ostatních svátcích, o významných dnech a o dnech pracovního klidu, ve znění pozdějších předpisů, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den). Lhůta pro podání žaloby je lhůtou procesní, pro její zachování tak postačí, byla-li žaloba poslední den lhůty předána soudu nebo jemu zaslána prostřednictvím držitele poštovní licence, popřípadě zvláštní poštovní licence, nebo byla předána orgánu, který má povinnost žalobu doručit. Zvláštní režim je stanoven pro případ podání žaloby prostřednictvím systému datových schránek. Za účelem zachování lhůty pro podání žaloby je nutné, aby v poslední den lhůty byla žaloba dodána do datové schránky soudu, nestačí tak pouze datovou zprávu odeslat do datové schránky soudu (viz například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 7. 2010, č. j. 9 Afs 28/2010-79, publikovaný pod č. 2131/2010 Sb. NSS). Zástupce žalobkyně odeslal žalobu do datové schránky soudu (místně a věcně příslušnému) dne 13. 11. 2017 ve 22:23:45 hodin, do datové schránky soudu byla dodána 13. 11. 2017 ve 22:23:46 hodin. Žaloba je tak včasná, námitka žalovaného nedůvodná.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

8. Ze správního spisu soud ověřil následující skutečnosti:
9. Podáním ze dne 16. 3. 2015 oznámila Městská policie Mladá Boleslav (dále jen „městská policie“) orgánu I. stupně podezření ze spáchání přestupku neznámého řidiče vozidla s tím, že řidič vozidla je podezřelý ze spáchání přestupku porušením § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, neboť dne 3. 3. 2015 ve 21:15 hodin na adrese Jiráskova 843 zaparkoval na chodníku, čímž porušil ustanovení § 53 odst. 2 zákona o silničním provozu. Dle § 11 zákona č. 553/1991 Sb. o obecní policii, ve znění pozdějších předpisů byla na vozidlo umístěna výzva k podání vysvětlení obsahující výše uvedené skutečnosti, řidič se však ve stanovené lhůtě 7 dnů od spáchání přestupku nedostavil na služebnu městské policie k vyřešení přestupku. Protože věc nešla na místě vyřídit v blokovém řízení, byla předána k dořešení odboru dopravy Magistrátu města Mladá Boleslav.
10. Orgán I. stupně žalobkyni vyzval výzvou ze dne 23. 3. 2015 k uhrazení částky 500 Kč určené podle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu s odůvodněním, že je provozovatelem vozidla a podle § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu je povinna zajistit, aby při jeho užívání byly dodrženy povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích. Podle výzvy zjistila hlídka městské policie, že dne 3. 3. 2015 kolem 21:15 hodin, v Mladé Boleslavi, ulice Jiráskova, zastavil a stál řidič vozidla na chodníku, tímto jednáním byly naplněny znaky přestupku uvedeného v § 125c odst. 1 písm. k) silničního zákona a skutkové podstaty správního deliktu uvedené v § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu. Žalobkyně byla poučena o právu namísto zaplacení určené částky označit osobu řidiče a o tom, že pokud neuhradí určenou částku nebo nevyužije práva sdělit totožnost řidiče, bude vedeno řízení o správním deliktu provozovatele vozidla.
11. Výzvou k podání vysvětlení ze dne 5. 5. 2015 byla žalobkyně s poukazem na § 60 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., *o přestupcích ve znění účinném do 30. 6. 2017 (dále jen „zákon o přestupcích“)* orgánem I. stupně vyzvána, nechť se 1. 6. 2015 **dostaví k orgánu I. stupně** k prověření došlého oznámení ve věci přestupku. Žalobkyně byla zároveň poučena o možnosti dostavit se v náhradním termínu, povinnosti podat orgánu I. stupně nezbytné vysvětlení k prověření došlého oznámení o přestupku i o důvodech odeprání vysvětlení dle § 68 odst. 4 zákona o přestupcích.
12. Podáním z 26. 5. 2015 učiněným zmocněncem žalobkyně, společností F. C., s.r.o., (dále jen „zmocněnec žalobkyně“) žalobkyně omluvila předem svou nepřítomnost u orgánu I. stupně dne 1. 6. 2015. Zároveň zmocněnec žalobkyně sdělil, že vozidlo měl daného dne k užívání a řídil je L. Y., narozený X, bytem P., P. Přílohou tohoto podání byla plná moc žalobkyně ze dne 27. 4. 2015 zmocněnci žalobkyně k zastupování ve správním řízení.
13. Orgán I. stupně odeslal L. Y., narozenému X, na adresu P., P., písemnost, kterou si jmenovaný nepřevzal, poštovním doručovatelem byla písemnost vrácena správnímu orgánu I. stupně s uvedením, že adresát je na uvedené adrese neznámý.
14. Dne 30. 7. 2015 rozhodl orgán I. stupně o odložení věci dle § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích, a to z důvodu, že orgán I. stupně nezjistil do šedesáti dnů ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě.

15. Dne 30. 7. 2015 orgán I. stupně zrekapituloval výše uvedený skutkový stav a rozhodl, že jsou dány podmínky pro zahájení správního řízení proti žalobkyni pro správní delikt podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, neboť žalobkyně v rozporu s § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu nezajistila, aby při užití vozidla, jehož je provozovatelem, byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovené zákonem o silničním provozu.
16. Dne 30. 7. 2015 vydal orgán I. stupně příkaz a to v souladu s ustanovením § 150 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb. správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), kterým žalobkyni uložil pokutu 2 000 Kč a povinnost uhradit náklady řízení v paušální výši 1 000 Kč za skutek spočívající v tom, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu dne 3. 3. 2015 ve 21:15 hodin v ulici Jiráskova nezajistila, aby při užití motorového vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem, a tedy naplnila skutkovou podstatu správního deliktu dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu. V odůvodnění příkazu dále orgán I. stupně mimo jiné uvedl, že stání na chodníku nemělo za následek dopravní nehodu a podle § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu a za tento správní delikt se ukládá pokuta v rozmezí od 1 500 Kč do 2 500 Kč. Proti příkazu podala žalobkyně nezdůvodněný odpor, ve kterém zároveň požádala o sdělení jmen všech oprávněných úředních osob ve věci za účelem posouzení případného podání námitek podjatosti.
17. Dne 20. 8. 2015 byl zmocněnec žalobkyně vyzván k možnosti vyjádřit se k podkladům před vydáním rozhodnutí a zároveň byl poučen o možnosti seznámit se dne 24. 9. 2015 s podklady pro rozhodnutí. Orgán I. stupně též uvedl jméno úřední osoby. Na výzvu orgánu I. stupně ze dne 20. 8. 2015 žalobkyně ani zmocněnec žalobkyně nikterak nereagovali.
18. Dne 25. 9. 2015 orgán I. stupně prvostupňovým rozhodnutím (sp. zn. DP – 998-14/2015) rozhodl o vině žalobkyně ze spáchání správního deliktu podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, přičemž ve výroku tohoto rozhodnutí uvedl, že (...)*„žalobkyně byla uznána vinnou ze spáchání správního deliktu podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, když jako provozovatelka vozidla tovární značky VW, registrační značky X v rozporu s § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu nezajistila, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu, neboť řidič vozidla dne 03. 03. 2015, kolem 21:15 hodin, v Mladé Boleslavi, ul. Jiráskova, zastavil a stál na chodníku, čímž porušil § 4 písm. b) a § 53 odst. 2 zákona o silničním provozu“*. Zároveň tímto rozhodnutím byla uložena žalobkyni pokuta 2 000 Kč dle § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu a dle § 79 odst. 5 správního řádu povinnost uhradit náklady správního řízení paušální částkou 1 000 Kč. Orgán I. stupně podrobně odůvodnil prvostupňové rozhodnutí výše uvedeným skutkovým stavem a odkazem na písemné podklady pro rozhodnutí.
19. Dne 12. 10. 2015 podal zmocněnec žalobkyně proti prvostupňovému rozhodnutí nezdůvodněné odvolání, v němž zároveň požádal o stanovení přiměřené lhůty k doplnění odvolání, o zaslání kopie podstatných částí spisu a sdělení jmen osob podílejících se na rozhodování.

20. Přestože žalobkyně nebyla vyzvána k odstranění vad odvolání (což soud považuje za závažnou procesní vadu s vlivem na přezkoumatelnost prvostupňového rozhodnutí), rozhodl o odvolání žalobkyně bez dalšího žalovaný, který napadeným rozhodnutím ze dne 30. 8. 2017 prvostupňové rozhodnutí v celém rozsahu potvrdil a v jeho odůvodnění shrnul přehledně skutkový stav a zdůraznil své přesvědčení, že žalobkyně se správního deliktu prokazatelně dopustila, prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno v souladu s právními předpisy a na základě spolehlivě zjištěného stavu věci, neboť důkazní materiál je dostatečný a přesvědčivý.
21. Soud pro přehlednost a úplnost svého rozhodnutí zdůrazňuje: žalobkyně se žalobou domáhá zrušení napadeného rozhodnutí a též souvisejícího prvostupňového rozhodnutí. Ve většině žalobních bodů žalobkyně namítá nedostatky prvostupňového rozhodnutí nebo rozhodnutí obou správních orgánů, a to bez uvedení, který správní orgán se daného pochybení dopustil. Žaloba neobsahuje označení výroků rozhodnutí, které žalobkyně napadá, žalobní body jsou často bez konkrétních tvrzení. Dále soud uvádí, že žalobkyně byla před orgánem I. stupně de facto nečinná, když neuplatnila před rozhodnutím žalovaného žádnou věcnou odvolací námitku. Žalovaný tak postupoval správně, pokud přezkoumal pouze soulad řízení před správním orgánem I. stupně i soulad rozhodnutí orgánu I. stupně s právními předpisy (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu z 23. 4. 2015, č. j. 2 As 215/2014 – 43). Povinností soudu je ovšem posoudit i nové námitky žalobkyně (vyjma námitek týkajících se procesních vad správního orgánu I. stupně, které by zpochybňovaly zákonnost postupu správního orgánu I. stupně), a to i když tyto námitky mohla žalobkyně uplatnit již v odvolacím řízení, neboť soud je povinen postupovat s ohledem na princip plné jurisdikce (srovnej usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu z 26. 8. 2008, č. j. 7 Afs 54/2007 – 62, usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu z 2. 5. 2017, č. j. 10 As 24/2015 – 71). Soud též podotýká, že sice souhlasí s tvrzením žalobkyně, že jsou správní orgány povinny uvádět v odůvodnění rozhodnutí úvahy, které je vedly k příslušnému závěru vyjádřeném ve výroku rozhodnutí, ovšem ohledně požadavků na kvalitu a propracovanost výroků je také třeba přihlídnout ke složitosti předmětu řízení. Pokud například správní orgán z obsahu správního spisu objektivně nemá pochyb o stavu věci, není třeba vyžadovat složité výroky a jejich velmi podrobné odůvodnění. V posuzované věci nešlo o skutkově obtížný případ, při rozhodování správního orgánu nevznikly pochybnosti co do aplikace konkrétní právní úpravy, žalobkyně spáchání správního deliktu před správními orgány nikterak nerozporovala, neuvedla žádnou námitku, kterou by zpochybňovala zjištěný skutkový stav (například že řidič vozidla stál na k tomu určeném místě, případně zastavil pouze na nezbytnou dobu apod). Správní orgány se tak nemohly vypořádat například s otázkou rozdílu mezi zákazem zastavení a zákazem stání. Soud též zdůrazňuje, že žalobkyně v žalobě sice obsáhle polemizuje se závěry správních orgánů, její tvrzení jsou většinou spíše obecná (jak již soud uvedl), bez konkrétních důkazů vyvracejících napadené závěry správních orgánů. Navíc žalobkyně tak činí až v žalobě, zatímco ve správním řízení byla de facto nečinná a žádné námitky neuplatnila. Odůvodnění správního rozhodnutí je sice podmínkou jeho přezkoumatelnosti, ovšem pokud žalobkyně zpochybňuje kvalitu určitých důkazů poprvé až v rámci žaloby, nemůže se úspěšně domáhat toho, aby soud konstatoval, že správní orgány postupovaly nezákonně, když podrobně neuvedly, proč ten který konkrétní důkaz byl přípustný.

22. Soud dále poukazuje na nesprávnost žalobních tvrzení žalobkyně, která v žalobě opakovaně tvrdí, že byla uznána vinnou ze spáchání přestupku, přestože jako provozovatel vozidla byla uznána vinnou ze spáchání správního deliktu. Správní řízení bylo vedeno dle správního řádu a nikoli podle zákona o přestupcích, přičemž ke změně nedošlo ani nabytím účinnosti zákona č. 150/2016 Sb. o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“). Dle § 112 odst. 4 zákona o odpovědnosti za přestupky *„zahájená řízení o přestupku a dosavadním jiném správním deliktu, s výjimkou řízení o disciplinárním deliktu, která nebyla skončena přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, se dokončí podle dosavadních zákonů“*. Žalobkyně se proto nemůže úspěšně dovolávat aplikace procesních ustanovení zákona o přestupcích, ale může se důvodně dovolávat pouze procesních ustanovení upravených správním řádem.
23. Ohledně posuzování odpovědnosti za spáchaný správní delikt soud konstatuje, že před přijetím zákona o odpovědnosti za přestupky postrádaly jiné správní delikty obecnou úpravu, proto byla využívána analogie zákona o přestupcích nebo analogie trestního práva hmotného. Z tohoto důvodu byla v případě, že byla pozdější úprava pro pachatele výhodnější, aplikována právní úprava nová – tento případ ovšem v posuzované věci nenastal (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2004, č. j. 6 A 126/2002 – 27). Proto i v této věci soud analogicky aplikuje ustanovení § 7 odst. 1 zákona o přestupcích, který v době spáchání správního deliktu stanovoval, že *„odpovědnost za přestupek se posuzuje podle zákona účinného v době spáchání přestupku; podle pozdějšího zákona se posuzuje jen tehdy, je-li to pro pachatele příznivější.“* Shodné pravidlo obsahuje i zákon o odpovědnosti za přestupky (viz § 2 odst. 1 tohoto zákona).
24. Ke dni spáchání správního deliktu byl účinný zákon o silničním provozu ve znění novel č. 239/2013 Sb. a č. 249/2014 Sb. Ustanovení § 125f zákona o silničním provozu, podle kterého se správní delikt žalobkyně posuzuje, pak znělo následovně:
- (1) *Právnícká nebo fyzická osoba se dopustí správního deliktu tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.*
 - (2) *Právnícká nebo fyzická osoba za správní delikt odpovídá, pokud*
 - a) *porušení pravidel bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích nebo se jedná o neoprávněné zastavení nebo stání,*
 - b) *porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje znaky přestupku podle tohoto zákona a*
 - c) *porušení pravidel nemá za následek dopravní nehodu.*
 - (3) *Za správní delikt podle odstavce 1 se uloží pokuta. Pro určení výše pokuty se použije rozmezí pokuty pro přestupek, jehož znaky porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje; pokuta však nepřevyší 10 000 Kč.*
 - (4) *Obecní úřad obce s rozšířenou působností správní delikt podle odstavce 1 projedná, pouze pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku a*
 - a) *nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, nebo*
 - b) *řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno.*
 - (5) *Provozovatel vozidla za správní delikt neodpovídá, jestliže prokáže, že v době před*

porušením povinnosti řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích

- a) bylo vozidlo, jehož je provozovatelem, odcizeno nebo byla odcizena jeho tabulka s přidělenou státní poznávací značkou, nebo*
- b) podal žádost o zápis změny provozovatele vozidla v registru silničních vozidel.*

25. Protože nová právní úprava není pro žalobkyni příznivější (jak soud rozvede níže), soud vychází při vypořádání žalobních bodů z uvedeného znění zákona – shodně jako z tohoto znění vycházely i správní orgány při řízení o správním deliktu.

Posouzení žalobních bodů

26. Vzhledem k tomu, že žalobkyně uplatnila v žalobě velké množství žalobních bodů a soud vyhodnotil jako důvodné dva žalobní body, zařadil vypořádání těchto žalobních bodů do úvodu této části rozsudku a následně vypořádal nedůvodné žalobní body.

„Vady výroku prvostupňového rozhodnutí“

27. Žalobkyně v žalobě tvrdila, že výrok prvostupňového rozhodnutí obsahuje nedostatečnou skutkovou i právní kvalifikaci, protože ve výroku není uvedeno, že by údajné porušení pravidel provozu vykazovalo znaky přestupku, případně jakého. Žalobkyně odkázala k tomuto žalobnímu bodu na rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 27. 6. 2017, č. j. 57 A 21/2017-43 a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 9. 2015, č. j. 2 As 111/2015 – 42 a ze dne 26. 10. 2016, č. j. 1 As 241/2015 – 41.
28. Protože byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání správního deliktu a správní řízení bylo vedeno podle správního řádu, je rozhodné ustanovení § 68 odst. 2 správního řádu. To stanoví, že ve výrokové části rozhodnutí se uvede řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, označení účastníků řízení podle § 27 odst. 1, lhůta ke splnění ukládané povinnosti, popřípadě i jiné údaje potřebné k jejímu řádnému splnění, dále i výrok o vyloučení odkladného účinku odvolání. U výroku rozhodnutí o správním deliktu musí být vždy zvýšenou měrou dbáno, aby byl výrok specifikován tak, že dané jednání je nezaměnitelné s jiným jednáním. Výrok rozhodnutí musí obsahovat údaje obsahující popis skutku s uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným. Taková konkretizace skutku je nezbytná pro vyloučení překážky litispendence, dvojího postihu pro týž skutek, pro vyloučení překážky věci rozhodnuté, pro určení rozsahu dokazování a pro zajištění řádného práva na obhajobu. Jednotlivé skutkové údaje jsou rozhodné pro určení totožnosti skutku, vylučují pro další období možnost záměny skutku a možnost opakovaného postihu za týž skutek a současně umožňují posouzení, zda nedošlo k prekluzi možnosti postihu v daném konkrétním případě. Nedostatečný popis skutku ve výroku nelze nahrazovat přihlédnutím k jeho popisu v odůvodnění rozhodnutí či

zohledněním obsahu podkladů rozhodnutí založených ve správním spise (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006-73, publikované pod č. 1546/2008 Sb. NSS).

29. Soud dále poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2017, č. j. 4 As 165/2016 – 46, dle jehož druhé právní věty „*pokud správní orgán ve výrokové části rozhodnutí (§ 68 odst. 2 správního řádu) neuvede všechna ustanovení, která zakládají porušenou právní normu, bude třeba v každém jednotlivém případě posoudit závažnost takového pochybení. Při úvahách, zda je neuvedení určitého ustanovení ve výrokové části odstranitelné interpretací rozhodnutí, bude významné zejména to, zda jasné vymezení skutku ve výroku rozhodnutí dovoluje učinit jednoznačný závěr, jakou normu pachatel vlastně porušil. Důležité bude též to, jaká ustanovení ve výrokové části správní orgán uvedl, a jaká neuvedl. Ke zrušení rozhodnutí bude třeba přistoupit i tehdy, nebude-li chybějící ustanovení zmíněno ani v odůvodnění rozhodnutí.*“ I přes zásadní význam výrokové částí rozhodnutí týkající se vyslovení viny tak Nejvyšší správní soud připustil určitou míru neurčitosti.
30. Ve výroku prvostupňového rozhodnutí orgán I. stupně poukázal na právní úpravu týkající se uvedeného správního deliktu (§ 125f odst. 1 zákona o silničním provozu a § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, ale též i § 4 písm. b) a § 53 odst. 2 zákona o silničním provozu). Oproti příkazu orgán I. stupně sice neuvedl v odůvodnění (a ani ve výroku), že stání na chodníku nemělo za následek dopravní nehodu, to však nezpůsobuje nezákonnost rozhodnutí (viz například rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 26. 9. 2018, č. j. 44 A 10/2018 - 33, dle kterého (...), „*znakem skutkové podstaty není absence následku v podobě dopravní nehody. Jedná se o podmínky odpovědnosti provozovatele vozidla podle § 125f odst. 2 zákona o silničním provozu. Zároveň je nutné uvést, že absence následku v podobě dopravní nehody je tzv. negativní skutečností a existence negativní skutečnosti se vylučuje*“. Mimo jiné soud podotýká, že ani žalobkyně netvrdí, že by řidič vozidla svým deliktním jednáním nehodu způsobil.
31. Za rozhodné ovšem soud považuje neupřesnění místa spáchání správního deliktu. Nejvyšší správní soud se otázkou dostatečného popisu místa spáchání skutku zabýval v souvislosti se správním deliktem nedovoleného parkování, který je obdobný projednávanému správnímu deliktu a závěry Nejvyššího správního soudu lze vztáhnout i na tuto věc. Pro účely podřazení skutku pod skutkovou podstatu nedovoleného parkování je nutné vymezit místo spáchání přestupku tak, aby bylo najisto postaveno, jaký režim parkování byl v místě, kde vozidlo parkovalo. Bylo by proto nedostatečné, pokud by místo spáchání skutku ve správním rozhodnutí bylo vymezeno pouhým odkazem na název ulice, bez současného prokázání ve správním řízení, že ulice obsahovala zpoplatněná stání po celé délce (srovnej rozsudek ze dne 23. 11. 2016, č. j. 2 As 249/2016-39). Dostatečná specifikace naplnění znaků přestupku stanovených v zákoně o silničním provozu, jakožto nezbytné součásti vymezení skutkové podstaty správního deliktu provozovatele vozidla, může být učiněna i odkazem na dopravní značení, které nebylo respektováno, bližší označení nemusí mít formu označení čísla popisného domu, před kterým se správní delikt stal, či GPS souřadnice místa. Nejvyšší správní soud například v rozsudku ze dne 21. 12. 2016, č. j. 1 As 247/2016-30, konstatoval, že místo spáchání skutku bylo dostatečně určité vymezeno i v případě, že označení ulice v konkrétním městě bylo doplněno slovy, že „*provozované vozidlo ponechal neznámý řidič stát v rozporu se svislou dopravní značkou IP 13b ‚Parkoviště s parkovacím kotoučem‘, když s vozidlem stál na tomto parkovišti.*“

32. Text „v Mladé Boleslavi, ul. Jiráskova“ je tak pro jednoznačnou identifikaci skutku nedostatečné. Přestože městská policie místo správního deliktu blíže specifikovala dalším údajem „v prostorech Jiráskova 843“, toto „upřesnění“ orgán I. stupně do svého rozhodnutí nepřevzal. Ve svém rozhodnutí orgán I. stupně navíc poukazuje na fotodokumentaci týkající se předmětného správního deliktu (shodně jako městská policie), fotodokumentace ovšem není součástí správního spisu. Nelze tak nadevší pochybnost ze správního spisu ověřit, kde vozidlo žalobkyně v okamžiku kontroly městské policie stálo, respektive že stálo na chodníku, kde to není dopravním značením povoleno. Popis jednání žalobkyně uvedený ve výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně (zejména při absenci dalších důkazů ve správním spise – fotodokumentace) tedy vykazuje takové vady, které brání jeho ztotožnění a které způsobují jeho potenciální zaměnitelnost s jiným jednáním, jež by případně nemuselo naplňovat znaky deliktu.

Tato část žalobního bodu je tak důvodná.

33. Soud posuzoval v tomto žalobním bodě i námitku žalobkyně ohledně absence odkazu na právní úpravu rozmezí pokuty ukládané dle § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu ve výroku prvostupňového rozhodnutí. V souvislosti s tvrzenou vadou výroku soud tuto námitku považuje za důvodnou, a to s přihlédnutím k tomu, že tento údaj neobsahuje ani odůvodnění prvostupňového rozhodnutí (blíže k námitce viz oddíl Nepřezkoumatelnost rozhodnutí). Dle judikatury Nejvyššího správního soudu výrok rozhodnutí nemusí obsahovat ustanovení, které obsahuje sankční sazbu, je ovšem třeba, aby sankční rozmezí bylo uvedeno alespoň v odůvodnění rozhodnutí (viz například rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení z 31. 10. 2017, č. j. 4 As 165/2016-46). Orgán I. stupně ovšem ve svém rozhodnutí vůbec neuvedl konkrétní rozmezí pokuty ani související odkaz na zákon o silničním provozu (v daném případě podle § 125c odst. 4 písm. f) činilo rozmezí od 1 500 Kč do 2 500 Kč).

34. Správní orgán blíže neodůvodnil ani výši uložené pokuty, pouze obecně odkázal „na zákonnou úpravu a zhodnocení uvedených skutečností při rozhodnutí o výši pokuty“. Správní orgán neuvedl (ve výroku ani v odůvodnění napadeného rozhodnutí a též ani v dalších rozhodnutích jím ve věci žalobkyně vydaných), která konkrétní kritéria uvedená v § 12 zákona o přestupcích pro určení konkrétní výše ukládané pokuty zohlednil (například zda se jedná o frekventované místo, zda byl přestupek spáchán v době zvýšeného provozu apod.), z rozhodnutí není ani zřejmé, zda se jedná o pokutu při spodní hranici rozmezí, v jeho středu či při horní hranici. Tato žalobní námitka žalobkyně je tedy též důvodná.

35. Ohledně námitek žalobkyně, že řidič na uvedeném místě pouze zastavil, nikoli stál, soud odkazuje na to, že Krajský soud v Ostravě v rozsudku z 8. 6. 2016, č. j. 20 A 2/2015 – 19, Sb. NSS č. 3468/2016, vysvětlil, že (...) „omezení možnosti „zaparkování“ vozidla (přesněji jeho uvedení do klidu), pro konkrétní místo na vozovce, je možno obecně rozdělit do dvou kategorií: (i) úplné omezení, tj. zákaz zastavení; (ii) a částečné, tj. zákaz stání. Dané konkrétní místo tedy musí splňovat určitý stupeň kvalifikovaného požadavku na jeho regulaci daný objektem, jenž má omezení (zákaz) chránit. (...) Je potřeba se hlouběji zabývat tím, proč bylo vozidlo uvedeno do klidu. Žalobce uvádí, že tak učinil proto, aby složil náklad, přičemž sám připustil, že jej odnášel na nejbližší zabezpečené místo a u vozidla se v určité chvíli nenacházel, když naň podle jeho slov musel policista zvonit, aby ho upozornil na špatné parkování – a právě v tento moment se ze zastaveného vozidla stalo vozidlo stojící, neboť žalobce „nezabezpečil“ neprodlenou (tj.

okamžitou) možnost odstavení vozidla pro případ, že by jeho vozidlo překáželo konkrétnímu zájmu společnosti (např. potřeby zaparkování sanitky, hasičského vozu, dopravní obsluhy, zásahu policie nebo prosté omezení ostatních účastníků silničního provozu.)“. V projednávané věci je i z tvrzení žalobkyně zřejmé, že v době kontroly (šetření městské policie) nebyl řidič vozidla přítomen ve vozidle či v jeho bezprostřední blízkosti (jak žalobkyně sama v žalobě uvedla, řidič šel vyzvednout potomka), nebyla zde ani jiná osoba způsobilá zabezpečit neprodlenou (tj. okamžitou) možnost odstavení vozidla, osoba, která by komunikovala se strážníkem městské policie a respektovala jeho případné pokyny. Vozidlo tedy na daném místě pouze nezastavilo, ale stálo. Zároveň soud uvádí, že není ani rozhodné, zda vozidlo na daném místě stálo nebo zastavilo, neboť § 53 odst. 2 zákona o silničním provozu nespécifikuje jednotlivé způsoby zakázaného užití chodníku. Mezi nedovolené užití chodníku tak patří nejen stání, ale i zastavení. To, že správní orgány uvedly, že řidič vozidla zastavil a stál na chodníku, má vliv zejména na určitost a nezaměnitelnost popisu konkrétního přestupkového respektive deliktního jednání. Ohledně nového tvrzení žalobkyně, že v „některých místech může být parkování na chodníku povoleno, nebo se nemusí nutně jednat o chodník, ale například o vjezd, nádvoří, též, že Jiráskova ulice má délku cca 2 km“, soud považuje tyto námitky za neurčité (viz tvrzení „může být parkování povoleno“, „nemusí se nutně jednat o chodník, ale například o vjezd, nádvoří, atp.“) a zjevně účelové, tyto námitky žalobkyně nikterak nedokládá. Pro úplnost soud uvádí, že odkazy žalobkyně na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu v rozsudku nejsou správné, dané rozsudky posuzovaly v těchto rozhodnutích skutkově odlišné případy (například v rozsudku ze dne 11. 9. 2015, č. j. 2 As 111/2015 – 42 se Nejvyšší správní soud zabýval určitostí místa v případě parkování řidiče bez parkovacího lístku, kdy bylo na správním orgánu, aby dostatečně určil, že řidič stál na vyhrazeném parkovišti, kde tuto povinnost řidiči mají). V nyní posuzované věci naopak platí, že stání na chodníku je obecně zakázáno na základě ustanovení § 53 odst. 2 zákona o silničním provozu, v případě dostatečně určeného místa, kde mělo stát vozidlo žalobkyně, bylo naopak na žalobkyni, aby zcela konkrétně uvedla, proč má za to, že na tomto místě bylo povoleno parkovat.

„Nepřezkoumatelnost“

36. Žalobkyně dále v žalobě tvrdila, že prvostupňové rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť správní delikt nespécifikuje orgán I. stupně ani v odůvodnění tohoto rozhodnutí. Ve výroku prvostupňového rozhodnutí je místo správního deliktu podle ní popsáno nekonkrétně, z výroku nelze dovodit, zda údajné porušení pravidel provozu mělo či nemělo za následek dopravní nehodu, ve výroku i v odůvodnění absentuje odkaz na zásadní ustanovení, podle kterých bylo rozhodováno - zejména ohledně výměry pokuty a použité sankční sazby. Z výroku nelze ani dovodit, že skutek trval alespoň 20 – 30 minut, nelze tak dojít k subsumpci, že se jednalo o stání, a ne o zastavení. Správní orgán dále nijak neodůvodnil hodnocení důkazů, ale učinil pouze souhrnné zjištění (k tomu žalobkyně odkázala na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 16. 9. 2009, sp. zn. 30 Cdo 3947/2007). Správní orgán se podle žalobkyně nedostatečně zabýval důkazy - hodnocením fotodokumentace, přičemž není zřejmé, zda skutečnosti nevyplývaly pouze z dokumentů povahy úředního záznamu, jimiž by nemohly být řádně prokázány (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 8. 2016, č. j. 6 As 144/2016-36). Správní orgán se nezabýval ani materiální stránkou přestupku, při výměře sankce nezohlednil žádná kritéria, není jasné, na základě čeho má být pokuta 2 000 Kč adekvátní závažnosti správního deliktu

(viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2007, č. j. 4 As 64/2005-63). Správní orgán též neodůvodnil a neprokázal, že se jednalo v posuzovaném případě o chodník a že zde řidič zastavil i stál. Zde žalobkyně poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne

15. 6. 2017, č. j. 2 As 159/2016 – 36. Prvostupňové rozhodnutí je též nesrozumitelné, žalovaný se vyjadřuje k blíže nespecifikovaným odvolacím námitkám, přestože žalobkyně žádné odvolací námitky neuplatnila, neboť i přes podání blanketního odvolání k tomu nebyla správními orgány vyzvána.

37. Jak soud již výše uvedl, námitku žalobkyně ohledně nedostatečného popisu skutku a výše uložené pokuty soud shledal důvodnou. Ohledně přezkoumatelnosti uložené sankce ze strany soudu je třeba poukázat mimo jiné na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2012, č. j. 1 Afs 1/2012-36, který jednoznačně poukázal na to, že (...) „*ukládání pokut za správní delikty se děje ve sféře volného správního uvážení (diskrečního práva) správního orgánu...oblast správní diskrece soudní kontrole prakticky uzavřena. Podrobit volné správní uvážení soudnímu přezkoumání při hodnocení zákonnosti rozhodnutí lze jen potud, překročil-li správní orgán zákonem stanovené meze tohoto uvážení, vybočil-li z nich nebo volné uvážení zneužil. ...při posuzování zákonnosti uložené sankce správní soud k žalobní námitce přezkoumá, zda správní orgán při stanovení výše sankce zohlednil všechna zákonem stanovená kritéria, zda jeho úvahy o výši pokuty jsou racionální, ucelené, koherentní a v souladu se zásadami logiky, zda správní orgán nevybočil z mezí správního uvážení nebo jej nezneužil, ale rovněž, zda uložená pokuta není likvidační (...)* Obdobné závěry vyslovil Nejvyšší správní soud také ve svém rozsudku ze dne 15. 2. 2017, č. j. 6 As 214/2016-33.

Vzhledem k tomu, že v odůvodnění výše uložené sankce v prvostupňovém rozhodnutí a též i v napadeném rozhodnutí není vůbec uvedeno, jaké skutečnosti byly správním orgánem při stanovení výše uložené pokuty zvažovány, jak byly hodnoceny a jakými úvahami správní orgány ke svým závěrům dospěly, pokuta ani nebyla uložena například při spodní hranici (aby bylo možno důvodně předpokládat, že správní orgán neshledal důvody pro uložení pokuty ve vyšší částce), soud považuje tuto žalobní námitku za důvodnou a při posuzování zákonnosti napadeného rozhodnutí za stěžejní.

38. Soud dále posoudil, jaké následky výše uvedená pochybení správních orgánů (tj. nedostatečný popis místa skutku i výše pokuty) vyvolávají. V usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu z 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006– 73, Sb. NSS č. 1546/2008, je uvedeno, že „*je třeba posoudit důsledky opomenutí specifikace skutku ve výroku rozhodnutí o jiném správním deliktu. Shora citované rozhodnutí čj. 3 Ads 21/2004-55 nedostatek této specifikace neztotožnilo s nepřezkoumatelností pro nesrozumitelnost ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., ale s nezákonností ve smyslu § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. S takovým posouzením lze souhlasit. Nepřezkoumatelným pro nesrozumitelnost by bylo jen rozhodnutí neobsahující specifikaci skutku ani ve výroku, ani v odůvodnění, případně za přistoupení jiných vad. Neuvede-li správní orgán náležitosti, jimiž je skutek dostatečně a nezaměnitelně identifikován, do výroku svého rozhodnutí, podstatně poruší ustanovení o řízení [§ 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.]“.*
38. Z důvodu absencí náležitostí, jimiž je skutek dostatečně a nezaměnitelně identifikován, neuvedení údajů o rozmezí pokuty ukládané dle § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu ve výroku prvostupňové rozhodnutí či v jeho odůvodnění, též neuvedení jakéhokoliv údaje umožňujícím soudu přezkoumat správní úvahu ohledně výše pokuty je soud nucen konstatovat, že napadené rozhodnutí je nezákonné. Proto soud výrokem I. tohoto rozsudku napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

39. Níže se soud pro úplnost vyjádří i k dalším žalobním bodům. S přihlédnutím k rozhodnutí o nezákonnosti napadeného rozhodnutí soud pouze podotýká, že se již podrobně nezabýval odkazy žalobkyně na další rozhodnutí Nejvyššího správního soudu či soudů krajských, neboť z převážné většiny se jedná o rozhodnutí posuzující skutkově odlišné otázky, tedy rozhodnutí, která v této posuzované věci nelze aplikovat.

„Prekluze správního deliktu“

40. Dle názoru žalobkyně je správní delikt dnem 25. 9. 2016 prekludován, a to mimo jiné s přihlédnutím k § 112 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky i čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“). Ustanovení § 112 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky, které obsahuje opačné pravidlo, je protiústavní pro rozpor s Listinou. Správní orgány se nezabývaly tím, zda je novější právní úprava pro žalobkyni příznivější, není zřejmé, podle jakého znění právních předpisů rozhodovaly, jejich postup je tak protizákonný i protiústavní (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 11. 7. 2007, sp. zn. II. ÚS 192/05, www.nalus.cz, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2004, č. j. 6 A 126/2002-27, i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 1. 2014, č. j. 7 As 34/2013-29). Zákon o odpovědnosti za přestupky, který je pro žalobkyni výhodnější, a je nutné jej tak v této věci aplikovat, nabyl účinnosti dne 1. 7. 2017, dle žalobkyně tak došlo ke zrušení ustanovení § 125e odst. 3 zákona o silničním provozu, kterým byly stanoveny prekluzivní doby. V posuzovaném případě tak mělo dojít k promlčení přestupku na základě ustanovení § 29 písm. a), § 30 písm. a), § 31 odst. 1 a § 32 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky, neboť dle těchto ustanovení je přestupek promlčen po jednom roce ode dne vydání rozhodnutí správního orgánu I. stupně – v případě žalobkyně tedy 25. 9. 2016, neboť žalovaný byl téměř 2 roky nečinný.
41. K tomuto žalobnímu bodu soud uvádí: podle čl. 40 odst. 6 Listiny se trestnost činu posuzuje a trest ukládá podle zákona účinného v době, kdy byl čin spáchán. Pozdějšího zákona se použije, jestliže je to pro pachatele příznivější. Neplatí pravidlo, že se použije všech pozdějších zákonů, které jsou pro pachatele činu příznivější, ale pouze takových, které zakotvují trestnost určitého jednání (anebo nově trestnost tohoto jednání vůbec neupravují) a případně ho sankcionují určitým trestem (v případě aplikace nové úpravy zpravidla nižším). Je proto třeba zkoumat, zda nové právo převzalo staré skutkové podstaty, a pokud ano, zda tresty za takové delikty ukládané jsou podle nového práva mírnější nebo přísnější než podle starého práva (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2004, č. j. 6 A 126/2002 – 27, Sb. NSS č. 461/2005, rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 4. 10. 2018, č. j. 44 A 9/2018-35). Dle nálezu Ústavního soudu ze dne 21. 12. 1993, sp. zn. Pl. ÚS 19/93 *„otázka procesních předpokladů trestní stíhatelnosti vůbec a tím spíše otázka promlčení nepatří v České republice do oblasti těch základních práv a svobod principiální povahy, jež jsou podle článku 3 Ústavy součástí ústavního pořádku resp. ústavního pořádku České republiky. Listina základních práv a svobod v čl. 40 odst. 6 se zabývá tím, které trestné činy lze principiálně stíhat, a neupravuje otázku, jak dlouho lze tyto činy stíhat. V důsledku toho předpisy o promlčení a promlčecích lhůtách, zejména ustanovení, po jakou dobu může být čin, který je prohlášen za trestný, stíhán, nelze chápat jako předmět úpravy čl. 40 odst. 6 Listiny.“* Přechodné ustanovení § 112 odst. 4 zákona o odpovědnosti za přestupky je speciálním ustanovením k ustanovení § 7 odst. 1 zákona o přestupcích (nikoli speciálním ustanovením k článku 40 odst. 6 Listiny, který se na prekluzi neuplatní). Zákonodárce jednoznačně vyjádřil vůli

ponechat, v případě zániku odpovědnosti prekluzí za přestupek/jiný správní delikt, účinnou na konkrétní jednání tu právní úpravu, která stanovuje prekluzivní lhůtu delší. Toto přechodné ustanovení není v kolizi s článkem 40 odst. 6 Listiny, protože neupravuje časovou působnost posouzení trestnosti spáchaného jednání odlišně od tohoto článku, ale modifikuje zánik odpovědnosti za přestupek/jiný správní delikt prekluzí. Na základě přechodného ustanovení § 112 zákona o odpovědnosti za přestupky se na stanovení zániku odpovědnosti za správní delikt prekluzí užije úprava stanovená v zákoně o silničním provozu, a nikoli lhůta podle zákona o odpovědnosti za přestupky. Podle zákona o silničním provozu k prekluzi správního deliktu nedošlo. Tento žalobní bod žalobkyně tak není důvodný, správní delikt žalobkyně není prekludován.

„Porušení zásady bezprostřednosti“

42. Dle žaloby správní orgány též porušily zásadu bezprostřednosti a to právo žalobkyně být přítomna dokazování a projednání věci. Správní orgán ve věci nenařídil ústní jednání, neprovedl ani dokazování mimo ústní jednání, o kterém by žalobkyně vyrozuměl. Pokud bylo prováděno dokazování, tak jej řádně nezaprotokoloval.
43. Ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu stojí na závěru, že u správních deliktů není ústní jednání povinnou součástí správního řízení (k tomu podrobněji rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2016, č. j. 6 As 73/2016 – 40). Pokud tedy správní orgány rozhodly ve věci bez nařízení ústního jednání za situace, kdy vycházely pouze z písemných podkladů, neporušily čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod ani čl. 38 odst. 2 Listiny. Těmito předpisy zaručenému právu na projednání věci v přítomnosti obviněného postačuje možnost jednání před krajským soudem (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2017, č. j. 4 As 165/2016 – 56).
44. Správní řád stanoví v § 51 odst. 2, že o provádění důkazů mimo ústní jednání musí být účastníci včas vyrozuměni, nehrozí-li nebezpečí z prodlení. Nejvyšší správní soud však v rozsudku ze dne 13. 3. 2013, č. j. 1 As 157/2012 – 40, dospěl k závěru, že správní orgán není povinen nařizovat jednání, jde-li o provedení důkazu listinou.
45. Proto správní orgán nepochybil, pokud nenařídil ústní jednání, a nepochybil ani v souvislosti s tím, že o provedení listinných důkazů nevyrozuměl žalobkyni. Postupoval sice nesprávně, když neučinil o provedení listinných důkazů do spisu záznam tak, jak to vyžaduje § 53 odst. 6 správního řádu, to však soud nepovažuje za takovou vadu řízení, která by sama o sobě způsobila nezákonnost napadeného rozhodnutí, neboť důkaz listinou je specifický v tom, že účastník může zpochybňovat toliko správnost nebo pravost listiny, jejíž obsah je neměnný. Nachází-li se taková listina po celou dobu řízení ve spisu a účastník řízení se s ní může seznámit, nejde o vadu, která by mohla ovlivnit zákonnost řízení ani následného rozhodnutí, neboť účastník řízení nic nebrání ji jakkoli konfrontovat kdykoli v průběhu řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2016, č. j. 2 As 33/2016-53). Správní orgány zásadu bezprostřednosti neporušily, tento žalobní bod není důvodný.

„Protiústavnost“

46. Dle tvrzení žalobkyně v žalobě je rozhodnutí správních orgánů protiústavní, odpovědnost a trest jsou nepřijatelně přenášeny na provozovatele motorového vozidla. Ustanovení § 10

odst. 3 silničního zákona je v rozporu s Ústavou, ústavními principy a základními právy (viz rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové, pobočka v Pardubicích z 14. 10. 2015, č. j. 52 A 71/2015-13).

47. Tento žalobní bod soud shledal nedůvodným. Zde soud poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2016, č. j. 6 As 73/2016 – 40, ve kterém Nejvyšší správní soud uzavřel, že „*obsahově – ve stručnosti – nic nebrání zákonodárci, aby určitá spolehlivě zjištěná a bagatelní, avšak společensky škodlivá a začasť frekventovaná jednání dále „dekriminalizoval“ a postihoval je formou správních deliktů přičitatelných (resp. vytykatelných) provozovatelům vozidel na základě objektivní odpovědnosti. Ta se v nejobecnější rovině opírá o ústavní princip vyjádřený v čl. 11 odst. 3 Listiny základních práv a svobod („vlastnictví zavazuje“) a mimo jiné se promítá i do občanskoprávní koncepce objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla za škodu z provozu dopravních prostředků (srov. § 2927 a násl. občanského zákoníku), resp. – přesně řečeno – může být připodobněna odpovědnosti za volbu osoby, jíž provozovatel vozidla svěří (...) v oboru správního trestání se z řady legitimních důvodů výjimečně uplatňuje i odpovědnost za protiprávní výsledek bez ohledu na zavinění, tj. odpovědnost objektivní, případně modifikovaná možnost liberace. Takto postavené konstrukce správního trestání připouští i judikatura Evropského soudu pro lidská práva.“ De facto shodně též argumentoval mimo jiné i Ústavní soud v nálezu ze dne 16. 5. 2018, č. j. Pl. ÚS 15/16, kterým žalobkyní zmiňovaný návrh Krajského soudu v Ostravě jako nedůvodný zamítl. Vzhledem tedy k tomu, že Ústavní soud již podrobil ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu zkoumání jeho souladu s ústavním pořádkem a dospěl k závěru, že toto ustanovení s ním není v rozporu, je žalobní bod nedůvodný, neboť žaloba nepřináší žádné další argumenty, které by bylo potřeba zohlednit, a zdejší soud je vázán závěrem Ústavního soudu o ústavní konformitě § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu s ústavním pořádkem.*

„Zavinění“

48. Dle žalobkyně bylo v případě nepodnikající fyzické osoby znakem správního deliktu podle § 125f zákona o silničním provozu) v období od 1. 7. 2017 do 13. 7. 2017 též zavinění (viz § 15 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky), ovšem dle zákona č. 183/2017 Sb. bylo zavinění, jakožto znak tohoto správního deliktu, odstraněno. Žalobkyně správní delikt nezavinila. Novou právní úpravu je nutné aplikovat i na správní delikt žalobkyně, neboť se jedná o úpravu pro ni prospěšnou, článek CCLVII, dle kterého zákon nabývá účinnosti dnem 1. 7. 2017, je v rozporu s § 3 odst. 3 zákona č. 309/1999 Sb., o Sbírce zákonů a o Sbírce mezinárodních smluv (dále jen „zákon o Sbírce zákonů“).
49. Soud poukazuje na to, že odpovědnost žalobkyně byla dle § 125f zákona o silničním provozu posuzována podle zákona o silničním provozu ve znění zákona č. 249/2014 Sb., tedy ve znění, které neobsahovalo explicitní výlukou zavinění ze skutkové podstaty, jako je tomu nyní. Přesto nedošlo ke změně skutkové podstaty a definičních znaků správního deliktu, neboť zavinění nebylo vyžadováno ani v minulosti. Provozovatel vozidla (fyzická i právnická osoba) odpovídal a i nadále odpovídá za spáchaný správní delikt podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o přestupcích na základě objektivní odpovědnosti. Tato objektivní odpovědnost je navázána na ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, které uvádí, že provozovatel vozidla zajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly

dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. K tomuto soud opětovně odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2016, č. j. 6 As 73/2016 – 40, též i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 12. 2014, č. j. 3 As 7/2014 – 21 (viz odůvodnění k žalobnímu bodu „protiústavnost rozhodnutí“).

50. Odpovědnost provozovatele vozidla, i v případě, že se jedná o fyzickou osobu, je tak založena na objektivní odpovědnosti s možností liberace. Správní orgány proto nebyly povinny zkoumat míru zavinění žalobkyně na spáchání uvedeného správního deliktu.
51. Žalobní bod proto není důvodný.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

52. Vzhledem k tomu, že orgán I. stupně nspecifikoval dostatečně konkrétně ve výroku rozhodnutí skutek kladený žalobkyni za vinu (a to co do místa správního deliktu), rozhodnutí ohledně výše pokuty jsou nepřezkoumatelná, a tyto vady nenapravit ani žalovaný, dopustily se správní orgány nezákonnosti ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a naplnily tak důvody pro zrušení napadeného rozhodnutí soudem i bez nařízení jednání. Soud proto napadené rozhodnutí žalovaného v souladu s ustanovením § 78 odst. 1 správního řádu zrušil a podle ustanovení § 78 odst. 4 správního řádu věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Žalovaný bude v dalším rozhodnutí vázán právním názorem soudu vyjádřeným v odůvodnění tohoto rozsudku.
53. Závěrem soud k vyjádřenému nesouhlasu žalobkyně se zveřejňováním osobních údajů žalobkyně a jejího právního zástupce na webu Nejvyššího správního soudu a návrhu na naprostou anonymizaci rozhodnutí ve věci konstatuje, že se ztotožňuje s názorem Nejvyššího správního soudu vyjádřeným v jeho usnesení ze dne 30. 3. 2017, č. j. Nao 118/2017-145. Nejvyšší správní soud zde uvedl, že „zveřejňování a anonymizace rozhodnutí zdejšího soudu se řídí § 39 Směrnice č. 9/2011, Kancelářský a spisový řád Nejvyššího správního soudu, účinné od 1. 1. 2012. Podle odst. 1 písm. a/ citovaného ustanovení anonymizaci podléhá u fyzických osob jméno, příjmení, bydliště, datum narození, rodné číslo, citlivé údaje podle zák. č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů, jakož i veškeré další údaje, podle nichž by bylo fyzickou osobu možno identifikovat. Z uvedeného plyne, že jméno ani adresa žalobce nejsou v anonymizované verzi rozhodnutí zveřejňovány. Iniciály žalobce nejsou podle zdejšího soudu údajem, podle kterého by bylo možné žalobce identifikovat, a proto není důvodu, aby nebyly zveřejněny. Ve vztahu k zveřejnění údajů o advokátovi lze odkázat na odst. 3 citovaného ustanovení, podle kterého anonymizaci zejména nepodléhají: b/ údaje o právnických osobách soukromého nebo veřejného práva; jména a příjmení členů jejich statutárních orgánů (odstraní se pouze případné údaje soukromého charakteru vztahující se k těmto osobám), d/ jména a příjmení zástupců účastníků řízení a zástupců osob zúčastněných na řízení, vyjma jmen a příjmení zákonných zástupců a obecných zmocněnců, e/ jména a příjmení advokátů, státních zástupců, notářů, soudních exekutorů, znalců, tlumočnicků a daňových poradců, nejsou-li účastníky řízení.“ Dále Nejvyšší správní soud odkázal na svůj rozsudek ze dne 31. 5. 2012, č. j. 9 Ans 5/2012-29 (který se sice týkal poskytování informací, nicméně argumenty v něm vyslovené lze přiměřeně použít), kde uvedl, že „jméno a příjmení advokáta jsou na základě zvláštního právního předpisu zapsána ve veřejně přístupném seznamu. Pokud jsou uvedena

v souvislosti s jeho působností, pro kterou byla do veřejně přístupného seznamu zapsána (zde v souvislosti s výkonem advokacie a zastupování klienta před soudem), nejedná se bez dalšího o chráněné údaje, které by bylo nezbytné anonymizovat. Tím spíše takovým údajem nejsou iniciály advokáta a jeho sídlo, které je již ze své povahy údajem veřejným. S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že způsob, jakým zdejší soud standardně zveřejňuje anonymizované verze svých rozhodnutí, neporušuje ani v této věci právo na ochranu osobních údajů či soukromí žalobce a nebo Mgr. V. V. Pokud se Mgr. V. V. cítí být „sekundárně viktimizován“, je-li spojován se způsobem, jakým vykonává advokacii, nelze příčiny takových jeho domněnek spojovat se skutečností, že soudy zcela v souladu s platnými právními předpisy zveřejňují ve svých rozhodnutích jeho údaje, vystupuje-li v postavení advokáta a zástupce účastníka řízení.“

54. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle ustanovení § 60 odst. 7 s. ř. s. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalobkyni, která byla ve věci úspěšná, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, a to z důvodu, že její postup v řízení (v dané věci nepravdivé označování řidiče, který je nekontaktní, existuje-li vůbec daná osoba, v kombinaci s prodlužováním řízení posíláním nejprve nepotvrzených elektronických podání a následně elektronicky podepsaných a dlouhodobou pasivitou ve správním řízení, kterou se následně snaží zneužít ve svůj prospěch při podání detailní a obsáhlé žaloby z důvodů, s nimiž správní orgány nebyly dříve jakkoliv obeznámeny) představuje z její strany, resp. ze strany jejího zmocněnce, za jehož výběr je zodpovědná, případ sofistikované procesní obstrukce, jejímž účelem má být dosažení zániku přestupkové odpovědnosti, a to v důsledku znemožnění nápravy dílčích vad správního rozhodnutí v odvolacím řízení a následného uplynutí prekluzivní lhůty pro projednání přestupku poté, co tyto dílčí následky musí řešit teprve soud takto vmanipulovaný do pozice odvolacího orgánu zrušením rozhodnutí a jeho vrácením k dalšímu řízení. Lze poukázat na obsáhlou judikaturu Nejvyššího správního soudu, která dosvědčuje rozsáhlou paletu obstrukčního jednání téhož zmocněnce či dalších osob spjatých s projektem družstva Motoristická vzájemná pojišťovna. Řízení ve správním soudnictví má sloužit k ochraně veřejných subjektivních práv fyzických a právnických osob (srov. § 2 s. ř. s.), a nikoliv jako jeden z nástrojů směřujících k dosažení zániku odpovědnosti za správní delikt bez jeho věcného projednání. Procesní strategii žalobkyně a její zneužívající povahu proto soud (v souladu se svou ustálenou judikaturou, která je zástupci žalobkyně jako tehdejšímu substitutovi nepochybně známa například z věcí sp. zn. 45 A 16/2015, 45 A 63/2015, 45 A 68/2015, 46 A 90/2015 či 46 A 54/2016) hodnotí jako okolnost zvláštního zřetele hodnou, která odůvodňuje nepřiznání náhrady nákladů řízení, třebaže byla v meritu žalobkyně úspěšná.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení.

Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den

Shodu s prvopisem potvrzuje P. Š.

lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 28. března 2019

Olga Stránská, v. r.
předsedkyně senátu